

Eco-humanist Perspectives in Science Fiction

V. Revathi*, Dr. D. Meshak²,

¹Full-time Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil, Madras Christian College (MCC),
Tambaram, Chennai - 600059.

²Research Guide, Head of the Department of Tamil, Madras Christian College,
Tambaram, Chennai - 600059.

*Corresponding Author: revathi2001mcc@gmail.com. Tel: 6384335881, 9566656581

Article Info: Received on 23-Feb-2026, Revised on 27-Feb-2026, Accepted on 27-Feb-2026, Published on 01-March-2026

ABSTRACT

In the landscape of twentieth-century Tamil literature, science fiction has evolved beyond merely constructing imaginary worlds. It has emerged as a rich field of thought that explores various human concerns such as philosophy, social transformation, and environmental issues. Contemporary Tamil writers are integrating scientific advancements with social realities, producing works that provoke reflection on the future of human life. In this context, the writer Tamilmagan has demonstrated a distinctive creative approach by incorporating sociological and ecological perspectives into his science fiction works, thereby highlighting the complexities of the human–nature relationship. The short story “Klimidon” can be seen as a significant literary text that employs the science fiction genre to examine humanity’s dominating attitude towards nature and its consequences. This analytical study proposes to approach the text through the theoretical framework of “Eco-humanism,” examining how the relationship between humans and nature is being re-evaluated. It further explores how modern scientific developments and technological advancements are disrupting this relationship, and how urbanization and industrial growth are leading to the exploitation of rural communities and natural resources.

KEYWORDS: *Clamidon - Tamilmagan - Science Fiction - Eco-humanism.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher’s Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

அறிவியல் புனைவும் சூழலிய மானிடவியலும்

¹வெ.ரேவதி, தமிழ்த்துறை, முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, தாம்பரம், சென்னை-600059. மின்னஞ்சல் revathi2001mcc@gmail.com,

²முனைவர் து. மேஷாக், (ஆய்வு நெறியாளர்), தமிழ்த்துறை தலைவர், சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, தாம்பரம், சென்னை - 600059.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அறிவியல் புனைவுகள் வெறும் கற்பனை உலகங்களை உருவாக்கும் படைப்புகளாக மட்டும் அமையாமல், மனித வாழ்வின் தத்துவம், சமூக மாற்றங்கள், சூழலியல் சிக்கல்கள் போன்ற பல்வேறு இன்னல்களை ஆராயும் சிந்தனை வளங்களாக உருவெடுத்து வருகின்றன. சமகாலத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அறிவியல் முன்னேற்றங்களையும் சமூக உண்மைகளையும் இணைத்து மனிதனின் எதிர்கால வாழ்வியலைக் குறித்துச் சிந்திக்க வைக்கும் படைப்புகளை வழங்கி வருகின்றனர். இவ்வகையில் எழுத்தாளர் தமிழ்மகன் தனது அறிவியல் புனைவுப் படைப்புகளில் சமூகவியல் மற்றும் சூழலியல் ஆகிய துறைகளை ஒருங்கிணைத்து மனிதன்-இயற்கை உறவின் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்தும் தனித்துவமானப் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 'கிளாமிடான்' என்ற சிறுகதை, அறிவியல் புனைவு வடிவத்தைப் பயன்படுத்தி மனிதன் இயற்கையுடன் கொண்டுள்ள ஆதிக்க மனப்பான்மையையும் அதன் விளைவுகளையும் சிந்திக்க வைக்கும் ஒரு முக்கியமான இலக்கிய உரையாகக் காணப்படுகின்றன. இதனை 'சூழலிய மானிடவியல்' (Eco Humanist) என்ற கோட்பாட்டு அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் அணுகி மனிதன் மற்றும் இயற்கையின் உறவு எவ்வாறு மறுபரிசீலனைச் செய்யப்படுகிறது. நவீன அறிவியல் வளர்ச்சி மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் இந்த உறவை எவ்வாறு சிதைக்கின்றது. நகர வளர்ச்சி மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினால் கிராமச் சமூகத்தின் உழைப்பும் இயற்கை வளங்களும் எவ்வாறு சுரண்டப்படுகின்றது என்பதை பற்றியும் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் ஆராயப்பட உள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்

கிளாமிடான் - தமிழ்மகன் - அறிவியல் புனைவு - சூழலிய மானிடவியல்

கதைச் சுருக்கம்

எதிர்காலத்தில் பசிப்பினியைத் தீர்ப்பதற்காக அரசு ஏழை மக்களின் உடலில் கிளாமிடோமோனாஸ் எனும் பச்சையத்தை உட்புகுத்தி அவர்களைத் தாவரங்களைப் போலச் சூரிய ஒளியிலிருந்து நேரடியாக ஆற்றல் பெறும் தாவர மனிதர்களாக மாற்றுகிறது. பசி ஒழிப்பு என்ற போர்வையில் முன்னெடுக்கப்படும் இந்த அறிவியல் பரிசோதனை உண்மையில் உழைக்கும்

வர்க்கத்தைச் சூரிய ஒளியிலேயே ஓய்வின்றி வேலைச் செய்ய வைக்கும் ஒரு நுட்பமான உயிரியல் சுரண்டலாக உருவெடுக்கிறது. நகரத்தின் இயந்திர மயமான சூழலுக்கும், இயற்கையோடு முழுமையாகத் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்ட கிராமத்து மனிதனுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் இக்கதை, அறிவியல் வளர்ச்சி என்பது மானுட அறத்தைச் சிதைத்து விடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையை முன் வைக்கிறது.

சூழலிய மானிடவியல்

சூழலியல்(Ecology) என்பது மனிதர்கள் மற்றும் மனிதரல்லாத பிற உயிரினங்களுக்கு இடையில் உள்ள உறவுகளைப் பற்றி ஆராயும் அறிவியல் துறையாகும். இயற்கையை மனிதன் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முயன்றதன் விளைவாக, இயற்கை-மனித உறவுகள் பல்வேறு மாற்றங்களை எதிர்கொண்டுள்ளது. இந்த நிலைமையில், மனிதனை மையமாகக் கொண்டு உலகை விளக்கும் மனித மையவாதச் சிந்தனைக்கு மாற்றாக, மனிதன் இயற்கையின் அங்கமாக இருப்பதை வலியுறுத்தும் புதிய அணுகுமுறைகள் உருவாகத் தொடங்கின. மானிடவியல்(Humanities) என்பது மனிதச் சமூகத்தின் கலாச்சாரம், சிந்தனை, மதிப்பு, வரலாறு, மொழி மற்றும் கலைப் போன்ற நிலைகளை ஆய்வுச் செய்யும் துறையாகும். தொடக்கத்தில் இது சில குறிப்பிட்டத் துறைகளின் அறிவாக மட்டுமே கருதப்பட்டாலும், இன்றைய நிலையில் மனிதனைச் சார்ந்த அனைத்து அறிவுத் துறைகளிலும் மனித வளர்ச்சியை விளக்கும் ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறையாகத் தன்னை மறு வரையறைச் செய்து வருகிறது. இதன் முக்கியமான விரிவாக்கமாகச் சூழலிய மானிடவியல் (Ecological Humanities / Environmental Humanities) உருவாகியுள்ளது. சூழலிய மானிடவியல் என்பது மனிதருக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே உள்ள உறவை பல்துறை அடிப்படையில் ஆராயும் புதிய அறிவியல் அணுகுமுறையாகும். மனிதன் இயற்கையை ஆளும் அதிகாரப் புள்ளியாக மட்டும் இல்லாமல் அதனோடு இணைந்து வாழும் உயிரினமாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறது. இந்த அணுகுமுறையை அமெரிக்கக் கவிஞரும் சிந்தனையாளருமான, 'கேரி ஸ்னைய்டர்' (Gary Snyder) 'புதிய மானிடவியல்' (New Humanities) என்ற கருத்தின் மூலம் வலியுறுத்துகிறார். அவரது பார்வையில்,

“புதிய மானிடவியல் (New Humanities) சூழலியல் சிந்தனையுடன் இணைந்து இயங்க வேண்டும். மனிதர்களை மட்டுமல்லாது, மனிதரல்லாத பிற உயிரினங்களையும் நமது உறவினர்களாகக் கருதி அணுகும் ஒட்டுமொத்த உயிரியல் உணர்வை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே அவரது கருத்தாகும்”.¹ இலக்கியங்களில் இயற்கைக் குறித்த குறிப்புகள் மற்றும் மனிதரல்லாத உயிரினங்களைப் பற்றிய கற்பனைச் சித்திரங்கள் பல காலமாக இடம்பெற்று வருகின்றன. இருப்பினும், சூழலிய மானிடவியல், இலக்கியத்தை ஒரு புதிய கோணத்தில் அணுகுகிறது. 1980 - களில் உலகளவில்

சூழலியல் ஒரு முக்கியமான பொதுக் கவலையாக மாறியது. குறிப்பாக இந்தியாவில் நடைபெற்ற சிப்கோ (Chipko) இயக்கம் போன்ற மரங்களைக் கட்டிப்பிடித்துப் பாதுகாக்கும் போராட்டங்கள், மனிதர்களுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையேயான உயிர்ப்பிணைப்பை வலியுறுத்தின. இத்தகைய சமூக இயக்கங்கள் சூழலிய மானிடவியல் சிந்தனையில் முக்கியப் பங்காற்றின.

'Ecological Humanities' என்றச் சொல் 2004 ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரேலியாவில் 'லிபி ராபின்' (Libby Robin) மற்றும் 'டெபோரா பேட்டு ரோஸ்' (Deborah Bird Rose) ஆகிய அறிஞர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் இது பரவலாக 'Environmental Humanities' என்ற பெயரில் அறியப்பட்டது. எனினும், பேராசிரியர் நிர்மல் செல்வமணி, இந்தக் கருத்துப் புதிதாக உருவானதில்லை. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணை (Thinai) கோட்பாட்டிலேயே இதன் அடிப்படைச் சிந்தனை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுகிறார். சங்க இலக்கியங்களில் திணை என்பது வெறும் நிலப்பரப்பை மட்டும் குறிக்கவில்லை. மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள், இயற்கைச்சூழல் மற்றும் தெய்வங்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்து வாழும் முழுமையான வாழ்க்கை அமைப்பைக் குறிக்கிறது.

“திணை” என்ற சொல் ‘இணை’ என்ற சொல்லில் இருந்து தோன்றியது என்றும், அது மனிதன் மற்றும் இயற்கை இடையேயான உறவை விளக்கும் அடையாளமாகும் என்றும் விளக்கப்படுகிறது”.

2

எனவே, இந்தக் கோணத்தில் பார்க்கும்போது சூழலிய மானிடவியலும் தமிழில் உள்ள திணைக் கோட்பாடும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பின்னணியில் கிளாமிடான் கதையை அணுகும்போது, நவீன அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மனிதனை இயற்கையிலிருந்து பிரித்துவிட்டு, ஒரு நடமாடும் நிலம் போல மாற்றுகின்ற நிலையை அது சுட்டிக்காட்டுகிறது. இயற்கையும் மனிதர்களும் மனதளவில் இணைந்து வாழ வேண்டும் என்பதே சூழலிய மானிடவியல் வலியுறுத்தும் நிலைப்பாடாகும். ஆனால் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மற்றும் அதிகார வர்க்கத்தின் ஆதிக்கம் மூலம் உருவாகும் இந்த இணைவு இயற்கையானதல்ல; அது செயற்கையான ஒன்றாக மாறுகிறது. செயற்கையாக உருவாக்கப்படும் எந்தவொரு அமைப்பும் நிலைத்தன்மையற்றதாக இருக்கும். இதனால், சூழலிய மானிடவியல் மனிதன் மற்றும் இயற்கை இடையேயான உறவை மறுபரிசீலனைச் செய்யும் முக்கியமான ஆய்வு தளமாகத் திகழ்கிறது. மனிதன் இயற்கையை ஆள்பவன் இல்லை. அதனோடு இணைந்து வாழும் உயிரியல் அமைப்பின் அங்கம் என்ற உணர்வை உருவாக்குவதே இந்த அணுகுமுறையின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

நவீன அறிவியலும் சுரண்டல் அரசியலும்

நவீன அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் மனித வாழ்வை மேம்படுத்தும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டாலும், அவை சில சமயங்களில் சமூகச் சுரண்டலின் கருவிகளாகவும் மாறுகின்றன என்பதை இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இக்கதையில் நகரமயமாக உருவாகும் அறிவியல் சிந்தனைகள், கிராமப்புற மக்களின் உடல்களை ஆய்வுப் பொருள்களாக மாற்றும் விதத்தில் செயல்படுகிறது. குறிப்பாகக், கிராமத்து மக்களின் உடலில் கிளாமிடோமோனாஸ் எனும் பச்சையத்தைச் செலுத்தும் அறிவியல் முயற்சி, அவர்களை உணவின்றியும் சூரிய ஒளியை மட்டுமே சார்ந்தும் உழைக்கச் செய்வதற்கான தொழில்நுட்ப சூழ்ச்சியாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“மனித உடலில் பச்சையத்தின் மூலம் ஒளிச்சேர்க்கை விகிதம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்கச் சிரமம் என்று புரிந்தது. உலகக் கிராமம் முழுவதிலும் இப்படித்தானா?”³

என்ற கருத்து மேலோட்டமாக ஒரு நலத்திட்டம் போலத் தோன்றினாலும், அதன் பின்னணியில் உழைப்பை அதிகபட்சமாகப் பயன்படுத்தும் சுரண்டல் அரசியல் செயல்படுகிறது. மனிதன் உணவு உட்கொள்ளாமல், ஓய்வு பெறாமல், சூரிய ஒளியை மட்டுமே சார்ந்துத் தொடர்ந்து உழைக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கும் இயந்திரமயமான அணுகுமுறையே இந்த அறிவியல் நடைமுறையின் அடிப்படையாக விளங்குகிறது. சூழலிய மானுடவியல் பார்வையில் மனிதனும் மற்ற உயிரினங்களும் இயற்கையோடு உறவில் இணைந்து வாழவேண்டும் என்பதே முக்கியக் கருத்தாகும். ஆனால் இக்கதையில் அது முற்றிலும் மாறுப்பட்ட நிலையில் காணப்படுகிறது. நகர அறிவியலாளர்கள் கிராமத்து மக்களைச் சக மனிதர்களாக அல்லாமல், அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கான பொருள்களாக மட்டுமே அணுகுகிறார்கள். இதன் மூலம் கிராமப்புற மக்களின் அறிவு, உடல், திறன் மற்றும் வாழ்வியல் அனுபவங்கள் நகர அதிகார வர்க்கத்தால் அடக்குமுறை செய்யப்படுகின்றன. மேலும், நகரம் தன்னிச்சையாக எந்த உற்பத்தியையும் மேற்கொள்ளாது; அது கிராமப்புற உற்பத்தியைச் சார்ந்தே இயங்குகிறது என்ற உண்மையும் இக்கதையில் வெளிப்படுகிறது. நகரவாசிகளின் ஆடம்பர வாழ்க்கை நிலைத் தொடர, கிராமத்து மனிதன் தனது உடலை இயந்திரமாக மாற்றிக் கொண்டு வெயிலில் உழைக்க வேண்டிய நிலை உருவாகிறது. இவ்வாறு, நவீன அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் மனித உடலை உற்பத்திக் கருவியாக மாற்றும் செயல்முறையே இங்கு ‘உழைப்புச் சுரண்டல்’ என்ற கருத்தாக விளக்கப்படுகிறது.

சூழலிய மானிடவியலும் உயிரியல் அரசியலும்

மனித உரிமைகளையும் சூழலியல் உரிமைகளையும் ஒருங்கிணைத்துப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. ஆனால் இக்கதையில் வெளிப்படும் அரசியல் அமைப்பு, இந்த அடிப்படைச் சிந்தனைகளுக்கு நேர்மாறான உயிரியல் அரசியலை முன்வைக்கிறது. உயிரியல் அரசியல் (Bio

Politics) என்பது உடல்-அரசியல், பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தொழில்மயமான சமூகங்களின் வளர்ச்சியுடன் வெளிப்படத் தொடங்கியது. இதன் முக்கிய வளர்ச்சிப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்தது. மனிதர்களின் உடலை இயந்திரமாகப் பார்த்தது.

“கிராமத்து மனிதர்களுக்கு சாப்பாடு கூட இல்லாமல் சூரிய சக்தி மூலமாகவே இயங்கும் ஆர்களிக் இயந்திரமாக்கும் அநியாயம்”⁴

இதனை அரசு ஏழை மக்களின் உடலில் பச்சையத்தைச் செலுத்தி அவர்களைத் தாவரங்களாக மாற்றும் செயற்பாடு நடைபெறுகிறது. இதன்மூலம் மனித உடல் உற்பத்தி வளமாக மாற்றப்படுவதோடு, மனிதனின் அடிப்படை இயல்பும் உரிமைகளும் பறிக்கப்படுகின்றன..உழைப்பவருக்கு உணவுத்தேவையே இல்லாதபடி மாற்றுகின்றனர். இதன் விளைவாக, பசிக் காரணமாக ஓய்வு எடுப்பதும் அல்லது உணவுக்காகப் போராடுவதும் கூட அவர்களுக்கு இயலாத நிலையாகிறது. சூரிய ஒளி இருக்கும் வரை தொடர்ந்து உழைக்க வேண்டிய கட்டாய நிலை உருவாகிறது. இத்தகைய செயற்பாடுச் சூழலிய மானிடவியலின் அடிப்படை மதிப்புகளான மனித மரியாதை மற்றும் வாழ்வுரிமையை முற்றிலும் சிதைக்கும் தன்மைக் கொண்டதாகும்.மேலும், கதையில் எழிலரசு என்ற உருவகம் அதிகாரம், அறிவு மற்றும் பாதுகாப்பு போன்ற கருத்துகளைக் குறிக்கும் அடையாளமாக அமைகிறது. இருப்பினும் கிராமப்புறங்களில் நிகழும் உழைப்பே நகர வளர்ச்சியின் அடித்தளமாக அமைகிறது. நகர மக்கள் இயற்கையை அழகியல் பொருளாக மட்டுமே அனுபவித்துப் பூங்காக்களில் வாழ்கின்றனர். அதே நேரத்தில் அந்த இயற்கையைப் பராமரிப்பதற்கும் ஆக்ஸிஜனை உருவாக்குவதற்கும் கிராமப்புற மனிதர்கள் தங்கள் உடலை நடமாடும் நிலமாக மாற்றிக் கொண்டு கடும் வெயிலில் நிற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் தள்ளப்படுகிறார்கள்.இதனால் உருவாகும் நிலை, நவீனச் சூழலியலின் பெயரில் நடைபெறும் புதிய வடிவ அடிமைத்தனமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. மனித உடலை இயற்கை உற்பத்திக் கருவியாக மாற்றும் அரசியல் செயல்முறை, உயிரியல் அரசியலின் (Biopolitics) மூலம் மனித வாழ்க்கை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது என்பதைக் காட்டும் ஒரு முக்கிய ஆராய்ச்சியாக இக்கதை விளங்குகிறது.

சூழலிய மானிடவியல் நோக்கில் உடல் எனும் திணை

இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், மனிதன் இயற்கையின் அங்கமாக இருப்பதுடன், அவனது உடல் இயற்கைச் சூழலின் தொடர்ச்சியாகவும் செயல்படுகிறது என்பதாகும். இதனைத் தமிழ்ச் சூழலில் விளக்கும் பேராசிரியர் நிர்மல் செல்வமணி,

“மனித உடல் என்பது ஒரு சிறிய திணை (Micro-Thinai)” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵

சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்பது நிலம், காலம், உயிர்கள், மனித உணர்வுகள் ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்த சூழலியல் அமைப்பைக் குறிக்கிறது. அதேபோல், மனித உடலும் உணவு, உணர்வு, உழைப்பு, சூழல், உயிரியல் செயல்கள் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த அமைப்பாகத் திகழ்கிறது. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, மனித உடல் என்பது இயற்கையுடனும் சமூகத்துடனும் தொடர்புடைய சூழலியல் மண்டலமாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதனின் சுவை உணர்வு, உணவு உண்ணும் இயல்பு, உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் திறன், உடல்-உழைப்பு ஆகிய அனைத்தும் அவனது உடலின் இயற்கைத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் நிலைகளாகும். சூழலிய மானிடவியல் கோட்பாடு இந்த இயற்கை உரிமைகளை அடிப்படை மனித உரிமைகளாகக் கருதுகிறது. ஆனால் இக்கதையில், அரசியல் மற்றும் அறிவியல் அதிகார அமைப்புக்குள் நுழையும் போது மனித உடலை அதன் இயற்கைச் சூழலிலிருந்து பிரித்து, அதை 'ஆய்வகப் பொருளாக' மாற்றுகின்றன. இவ்வமைப்பில் மனித உடல் தனிப்பட்ட உயிரியல் உலகமாக அல்லாமல், பரிசோதனைச் செய்யப்பட வேண்டிய பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் விளைவாக மனிதனின் இயற்கை உரிமைகள், சுவைப்பது, உண்பது, உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவது போன்றவை கட்டுப்படுத்தப்பட்டு அல்லது பறிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

“இவர்கள் மனிதர்களுையே சூரிய சக்தியால் இயக்கி லாபமடையப் பார்க்கிறார்கள்”⁶

கிராமத்தான் எனும் கதைமாந்தர் இதன் மூலம் உயிர் தொழில்நுட்பப் பண்டமாக மாற்றப்படுகிறான். அவனது உடல் இயற்கை வாழ்வின் பகுதியாய் இல்லாமல், அறிவியல்-தொழில்நுட்ப உற்பத்தி முறைகளின் கூறாக மாற்றப்படுகிறது. இது நவீன உயிரியல் தொழில்நுட்பங்கள் மனித உடலைச் சந்தைப்பொருளாக மாற்றும் விதத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. இவ்வகை மாற்றம் மனிதனை உயிருள்ள சமூக உயிரினமாக அல்லாமல், பயன்பாட்டு மதிப்பைக் கொண்ட பொருளாகக் கருதும் அதிகார மனப்போக்கைக் காட்டுகிறது.

மேலும், நகரத்து அறிவியலாளர்கள் கிராமத்தானின் உடலுழைப்பைப் பயன்படுத்தி அவனது உழைப்பைச் சுரண்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல், அவனது உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்டு பயந்து அவனைத் துரத்துகின்றனர். இது அதிகார வர்க்கத்தின் இரட்டை மனநிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒருபுறம் அவர்கள் மனித உடலை ஆராய்ச்சிப் பொருளாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்; மறுபுறம் அதே உடலில் தோன்றும் இயற்கை மாற்றங்களையே அச்சத்துடன் எதிர்கொள்கின்றனர். இந்த நிலைமைச் சமூக அமைப்பில் காணப்படும் 'சமூக மனநோய்' (Social Psychosis) என்ற கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சமூக மனநோய் என்பது அதிகாரம், அறிவியல் மற்றும் பொருளாதார ஆதிக்கம் ஆகியவை இணைந்து மனிதனை அவனது இயற்கை அடையாளத்திலிருந்து பிரித்து விடும் மனநிலையாகும். இவ்வகை மனநிலையில், மனித உடல்

உயிரியல் உலகமாக அல்லாமல், கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, சூழலிய மாநிடவியல் கோணத்தில் இந்தக் கதையை அணுகுவதால், மனித உடல் என்பது ஒரு சிறிய திணை ஆகும். இயற்கை, உணவு, உணர்வு, உழைப்பு, சூழல் ஆகிய அனைத்தும் இணைந்த சிறிய சூழலியல் மண்டலம் என்பதை உணர முடிகிறது. ஆனால் நவீன அதிகார அமைப்புகள் இந்த உடல் எனும் திணையை உடைத்து, அதை அறிவியல் மற்றும் செயல்பாடுகளின் கருவியாக மாற்றுகின்றன. இவ்வாறு மனித உடலின் இயற்கைத் தன்மை மறுக்கப்படும் போது, மனிதன் தனது அடிப்படை மனிதத் தன்மையையும் இழக்கத் தொடங்குகிறான் என்பதை இக்கதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

முடிவுரை

நவீன அறிவியலின் வளர்ச்சி மனித வாழ்க்கைக்குப் பல நன்மைகளை வழங்கினாலும், அதிகார வர்க்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் சென்றால் சமூகத்தில் புதிய சுரண்டல் நிலைகளை உருவாக்கும் ஆபத்துநிலை உள்ளது. நவீன அறிவியலும் அரசியலும் அதிகார வர்க்கத்தோடு இணையும்போது, ஏழை மற்றும் புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்கள் அறிவியல் பரிசோதனைகளின் பொருள்களாக மாறி அடிமைத்தனம் உருவாகும் சூழல் தோன்றுகிறது. இதன் மூலம் பாரம்பரிய 'திணை அறம்' சிதைக்கப்படுகிறது. நகர வாழ்க்கை இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட இடங்களில் அடைத்து வைக்க முயல்கிறது; ஆனால் கிராம வாழ்க்கை இயற்கையோடு நெருக்கமான உறவை உருவாக்குகிறது. சூழலிய மாநிடவியல் பார்வையில் மனிதன் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ வேண்டும்; ஆனால் அந்த இணைவுத் தொழில்நுட்பத்தால் திணிக்கப்படக்கூடாது. மனிதனின் மானிட அடையாளமும் சூழல் அடையாளமும் சமநிலையில் இருப்பதே உண்மையான சூழலிய மாநிடவியலின் அடிப்படையாகும். இக்கதையின் மூலம் தமிழ்மகன், மனிதன்-இயற்கை உறவுத் தொழில்நுட்பத்தால் கட்டாயப்படுத்தப்படுவது அல்ல; இயல்பான மற்றும் சுய விருப்பமான தொடர்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Journal of contemporary Thought 40, 2014 winter, considering the Humanities Eco theoretaCally, Nirmal Selvamony. Pg.7.
2. Ibid. Pg.5
3. 100 தமிழ்மகன் சிறுகதைகள், பக். 377.
4. மேலது. பக். 376
5. The Ecohumanities in India, 1980–2020. World Humanities Report, CHCI, 2022, Nirmal Selvamony.

6. மேலது. பக்.376

துணை நூற்பட்டியல்

- [1]. தமிழ்மகன், 100 சிறுகதைகள், மின்னங்காடி பதிப்பகம், சென்னை,2020.
- [2]. 2.சிவத்தம்பி, கா., தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பாரி நிலையம், சென்னை, 1967.
- [3]. 3.பக்தவத்சல பாரதி, மானிவியல் கோட்பாடுகள், அடையாளம் பதிப்பகம்,2012.
- [4]. 4.பக்தவத்சல பாரதி,பண்பாட்டு மானிடவியல், அடையாளம் பதிப்பகம், 2019.
- [5]. 5.நா.இரத்தினக் குமார், திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் பன்முக வாசிப்புகளும், கயல்கவின் பதிப்பகம் சென்னை, முதல், பதிப்பு, பன்னாட்டுத் தரப் புத்தகம்
- [6]. எண்: 978-93-85109-59-1.
- [7]. 6.Biopolitics, International Encyclopaedia of Human Geography, Second Edition, 2020.